

השכנה גוטה לוקסנברג
כל זה לא עזר

הפזר נתן אהרן מירז
מכות ומאטרים

העזרה גיטל קגן
פלישות וסילוקים

ב מ ד י נ ה

זעזוע ועתה יצטרכו שני החשמלאים לעמוד בדיון על הנזק שגרמו למקום ועל השתמשם באמצעים בלתי חוקיים.

מחמוד הוא שמו וגבוה

בין מאות אלפי הערבים שברחו מן הארץ בזמן מלחמת העצמאות היה גם מחמוד סלים חסן, בעל קרקעות בקרבת תל-ליטיונסקי. איש לא היה נזכר כיום בסלים חסן אילולי עלה, לפני חודש, שמו על גבי ניירות לאין שעור. נפתחה הקריה משטרתית, והשבוע גולל ה' תובע נתן קנת פרשה מזוהרת לפני השופט החוקר, ד"ר יצחק אביגל בתל-אביב.

לפני כמה חדשים התייצב בפני פקיד הא' פטרופוס על נכסי הנפקדים אדם כבן 40 ואמר כי שמו מחמוד סלים חסן. הוא הציג ניירות המאשרים את הדבר, מסמכים מהטאבו, כי הוא בעל הקרקעות וביקש שחרור הנכסים מידי האפטרופוס. קודם לכן הצהיר האיש שלש פעמים בשבועה בפני שופט מחוזי, כי הוא הוא בעל הקרקעות. אחר משא ומתן קצר ניתן לו הדבר ומחמוד סלים חסן הלך למנהל חברת "שיכון עממי", צבי לבון (אחי השר), להציע לו את הקרקעות, שערך כמה מאות אלפי לירות. חברת השיכון מצאה כי ההצעה היא מעניינת, פתחה במשא ומתן, שלא ארך זמן רב ואף נתנה לבעל הקרקעות דמי קדימה בסך 2000 לירות.

העסק היה נמשך ללא מכשול לולי יצא יום אחד מחמוד עם פקיד חברת השיכון למקום שם משתרעות קרקעותיו. במקום זה נודמו שני ערבים מנכבדי הכפר שחזרו ברשות המשלה לירושלים. השניים שמעו כיצד פקיד החברה קורא לאיש סלים חסן, הביטו זה בזה, אחר כך התקרבו, בדקו את מוכר הקרקעות וקבעו: "הוא איננו מחמוד", "ומניין לך?" שאל בעל הקרקעות ואחד הנכבדים הסביר: "סלים חסן, הוא אבו רחים, אדם טוב לב היה וכולנו מכירים אותו, הרי הוא שמן וגבוה ואילו אתה צנום, רזה ונמוך". ההלחמה עשתה את שלה, אחי, עבר עלי משא ומתן, נאנה מוכר הקרקעות. השנים עוד הביטו, התרחקו, כנראה שהאמינו לדבריו. הפקיד שם לב לדבר, חשד בערבי, מסר את הדבר למשטרה.

נסתבר, כי האיש שטען כי הוא מחמוד סלים חסן הוא למעשה שריף נימר דהב. כל התערות דות שלו בשם בעל הקרקעות הן מזויפות, טוענת המשטרה, שהזמינה 37 עדים מבין אנשי הכפר. כולם הביטו בשריף, אמרו: "זה איננו מחמוד; מחמוד היה גבוה ושמן". בפני השופט החוקר הופיעו אחרים מבין העדים שקבעו, כי האיש אינו בעל הקרקעות ושבעים איש מהם אינו מכירו. הכחה נוספת שמוכר הקרקעות אינו מחמוד סלים חסן מסר פקיד הקק"ל שניהל ב-1946 משא ומתן חשאי עם בעל הקרקעות האמתי בדבר מכירתו ליהודים. עד כה לא אמר הנאשם מלה: "אדבר בבית המשפט המחוזי" הסביר אחר שהשיב לשופט "לא אשם".

הארץ

חשבון סיני

מה' 1 ביולי עד עכשיו גדלו כוחות הקומנדו ניסטים מ-45 ל-27 דיביזיות (הארץ). רות ברוכביץ, חיפה

היום הרחוק

10% הנחה לכל קונה המביא מודעה זו עד 52 ליולי 1951 (מערב). גד מאיר, רמת הדר

פורץ המחסומים

משרדי הממשלה המטפלים בהיתרי יציאה, שלא כבימי המנדט, מצטיינים בנקיטת כפיים; פרוטקציה מפלגתית יכולה לפעמים לעצור, אך שוחד — לא (ידיעות אחרונות). רפאל לינק, ירושלים

המקום. ידידיו מכירים את ההובי של יזהר, לא שמים לב לדבר. האפשרויות לקליטת מו"סיקה בכל עת הן גדולות. במקום יש גם תחנת רדיו המשדרת לידיד רדיו מעבר לאורך יאנוס. כמו כן אפשר להקליט דברים מבלי שהאורח ידע על זה. ממש בנוסח משטרות העולם הגדולות. המיקרופונים נסתרים, אין רואים אותם. אתה משוחח עם מישהו וכעבור כמה דקות אתה יכול לשמוע את תוכן השיחה.

כסא המתכת. רחל, אחת החברות של יזהר, רגילה להתהלך במכנסים קצרות. גם אותו ערב, משבחה לחדרו, לבשה אותו. היא התייבה על אחד הכסאות העשוי מתכת. לכסא היה חיבור. יזהר ישב בפנה אחרת של החדר, פתח בשיחה אתה. היא היתה אחת הבלתי סימפטיות; אופן היוכוח שלה הרגיו, היא התעקשה בכל פרט, כאילו להכעיס את וזכחה על כל דבר. משבא רגע מתאים, ורחל הוציאה שוב את יזהר מכליו, הפעיל הטכנאי כפתור. זרם חשמל עבר בגופה של רחל. "משהו דוקר כאן" אמרה "משהו אינו בסדר". בו ברגע נפסק הזרם כדי לחזור בפעם שניה ביתר כוח. אולם ברגע מסוים עבר את הגבול.

הקעקע על זרועותיו וירכיו עוררו חשד. אך בכל פעם, אחרי חקירה, שחררו אותו בחינך: "אל תדאג! אתה בסדר גמור!" היו אומרים לו, והוא, כמובן, הסכים עמהם תמיד.

משפט

הידיד אמר "תוכיח"

"הוא מדבר כמו עורך-דין!" התפעל הסמל התובע של משטרת חיפה, שעה שלדוכן עלה הנאשם נמוך הקומה והסביר באידיש: "את החפצים לקחתי כערבון. היה בדעתי להחזירם לכשיסודר העניין". הנאשם הואשם בכניסה לבית זר והוצאת חפצים שונים בלי רשות הבעלים. הוא סיפר כי נולד בהונגריה, נכלא במחנה בלזו, הש' תקע, אחר השחרור, במינכן, פתח חנות בג' דים. הוא התיידד עם זוג צעיר, גם הם יוצאי הונגריה. בשומעו שהם עולים לישראל מסר להם חפצי ערך שונים על מנת שיהזיירו לו כאשר יגיע לישראל.

כשעלה ארצה סרב ידידו להחזיר לו את רכשו. "תוכיח!" אמר האיש שבידו הופקרו

סגן אברהם קוסטלו, מנצח עזי תזמורת צה"ל
פעם זה באמת קרה

הזרם היה חזק, הבחורה השמיעה צעקה, נפלה מהכסא כשהכרתה מעורפלה. "זה הכל בגלל שאת מתוכחת יותר מדי" אמר יזהר, "זוהי עצבנות כזאת התוקפת אותך".

למתרת הלכה רחל לרופא לשאול עצה. הרופא אמר, כי היא בריאה. אין זה מתקבל על הדעת שבגלל ויכוחים דוקר הגוף. החשד עלה בלבה של רחל. היא סיפרה לאחיה. כעבור כמה ימים נודמנה האחות שנית לחדרו של יזהר. היא ישבה בכסא המתכת, לא חסר גם ויכוח. בחוץ חיכה אחיה. רחל השמיעה צעקה, האח חדר לחדר, ערך חיפוש מידי גילה את התחבולה.

האח היה חשמלאי ממש, בעל מקצוע. הוא תפס את הענין, חיבר את החוטים והושיב את יזהר על הכסא. לקול הצעקות באו שכנים. הם לא הבינו מאומה, רק שמעו מלים מובעות בפחד: "עזוב, אתה לא מכיר את הטרנספורטור!" זה לא צחוק. אתה לא מכיר את החיבורים שלי? מיד החל האח משמיד את החיבורי החשמל. תוך כדי כך אירע קצר חש' מלי ופרצה אש במקום. בסופו של דבר נכוה יזהר, הבחורה קיבלה

חפצי הערך. אך בידי הנאשם לא היתה כל קבלה. הוא הסתובב בחוצות חיפה ללא פרו"טה, עד שגילה מוצא: חדירה לבית הידיד והוצאת חפציו בכוח. כיוון שלא מצא את תפציו שלו, נטל מהפצי הידיד.

השופט הבין לרוח הנאשם, הסכים עמו כי לא הוכח שבכוונתו היה לקחת את החפצים לצמיתות, זיכה אותו בדיון.

פזעים

נקמת החשמלאים

עוד בילדותו אהב יזהר מגון את החשי' מלאות. הוא היה מרכיב מגורות חשמל, מפ' עיל סוללות, בונה מקלטי רדיו. משגמר את היגיוסיה (השנה) נרשם לטכניון.

בינתיים יצא יזהר בערבים עם בחורות, ביניהן כאלה שהוא מעריך וגם "טיפוסים" מרגיזים. יום אחד החליט להפעיל את ידידו היו בחשמל כדי ללמדן לקח. הרכיב מערכת מיוחדת של חוטים בלתי נראים לעין והיכה לרגע המתאים. חדרו של יזהר מזכיר מעבדה מסתורית. חוטים שונים, אנטניות, סוללות ממלאים את

עצמן לטשו עיניים על חדרה של האשה הזקנה) הסיתו את קגן שלא תיחז להוציא אותה. הן פרצו את דלת בית המלאכה והכ' ניסו את העולה והפציה לשם. המשטרה באה והוציאה אותה משם. ומילה, כאיש הגון, לא ורק את החפצים לרחוב אלא הכניסם למחסן ערובה.

אולם כל זה לא עזר, וקגן המשיכה לשבת על מרפסתו. הדבר גרם לו הפסדים רבים והוא חיפש דרך מוצא, היה גם מוכן לשלם לה "משהו" על מנת שתעזוב. עד אשר יום אחד באו השכנות ופרצה הקטטה הגדולה. "נשים פראיות כאלו טרם ראיתי", הוא מספר. "קיבלתי מכות קשות". כאשר הל הענין ללבוש צורה רצינית (פצועים, אסורים) החליט כי הגיע הזמן לחסל את הענין: שילם 500 ל"י לגיטל קגן שתע' זוב את מרפסתו ותמצא לה מקום מגורים אחר. "השקט ושמי הטוב שווים לי את הסכום הזה", הוא אומר. ואילו השכנות טוענות: "כאשר כולנו מתאחדות אין אדם יכול לגרום עויל".

דרכי חיים

אצלו אין חכמות

"מה יקרה אם יפול ח'יח המטה?" אין כמעט אדם, שלא שאל את עצמו, בראותו את הבטחון היהיר של המנצח על התזמורת הצ' באית, שצעדה בראש שפורסמה בעתון (העולל) מאות בירושלים.

איתה שאלה הוצגה לפני סגן אברהם קוסטלו, כאשר הופיע במשרד העולם הזה, לבקש את תמונתו שפורסמה בעתון (העולל) הזה 707).

"הייתי עוזב מיד את המצעד מרוב בושה ומתחבא בין הקהל" השיב בחינך מהורהר, כאדם המדבר על נושא שלא פעם חשב עליו. "פעם זה באמת קרה לי", הודה. "אולם שיהק לי המול, איש לא הרגיש בדבר..." זה היה בשנת 1933, בשעת תרגולת קרב חגיגית בכסיס הקצינים הבריטיים באולרשט. ה' תרגולת היתה מעין הצגה של קרב ווטרו, שנערכה במדים של התקופה ההיא, כשמאות מוזמנים חוזים במהוזה, לאור זרקורים. בראש היחידה הסקוטית. המסערת לצלילי התזמורת, צעד אברהם קוסטלו, מטהו בידו, לבוש הצאית סקוטית ארוכה. פתאום לאחר שורק את מטהו לאויר, כוונה אליו קרן אור כסנוורת, והוא לא יכול לראות את המטה. לזילו נתקע המטא בדשא הרך ואיש לא שם לב אליו בהשכה, כאשר נגש והרימו.

במקום המופתני, ספרדיה. אברהם קוסטלו נולד באינבורג שבסקוטלנד, לפני 34 שנה. בגיל 14 נכנס למכללה הצבאית גורדון בוים, כפי שהיה מקובל במשפחתו. בגיל 18, הצטרף למשמר השחור, אחת החטיבות המער' לות של הצבא הבריטי. גם אביו והחמשת אחיו של אברהם שירתו באותה חטיבה. הוא ראה את ארץ-ישראל לראשונה, בשנת 1936, כאשר הובאה יחידתו להשתתף בפעור לות נגד כנופיות המופתי. הארץ מצאה חן בעיניו, והוא נשא אשה ספרדיה. כאשר הועבר המשמר השחור למזרח הרחוק, היה כבר אב לבן.

עם פרוץ מלחמת העולם השניה חנה גדודו של קוסטלו בשנגהאי. שם נשאר עד אשר נשבה ע"י היפנים. כעבור 5 שנים וחצי, שוחרר מן השבי ועזב את הצבא, לאחר תום חזוהי-השרות של 16 שנה.

הוא חזר ארצה להשתקע. את מלחמת העצ' מאות "בילה" ביחידה קרבית, שם התחבב על הבריות ביחוד על הבחורים התימנים. אחרי הקרבות הועבר לתפקיד הדרכה, ועתה הוא מציג בגאווה שלוש צלקות, שקיבל בשעת אימוני כידונים.

"אצלי אין חכמות", הוא אוהב להכריז בעברית הסקוטית שלו. זאת יודע כל אחד, גם אנשי לח"י לשעבר, שחטפו אותו שלוש פעמים. כנראה שמבטאו הסקוטי וכתובות